

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/228/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6917207605
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6917207605.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, S.: XX XXX XXX, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, S.: XX XXX XXX, proti žalovanej N. P., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom O. XXX/XX, XXX XX Y., o zaplatenie 762,69 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 16Csp/6/2017-73 z 21. marca 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti (druhý výrok) a vo výroku o trovách konania (tretí výrok) **p o t v r d z u j e.**

II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a.**

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 732,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne z tejto sumy od 25. 04. 2017 do zaplatenia, všetko v splátkach po 40,- Eur mesačne splatných vždy do 25. dňa príslušného kalendárneho mesiaca počnúc prvou splátkou splatnou v prvom kalendárnom mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, a to pod stratou výhody splátok v prípade omeškania so zaplatením čo i len jednej splátky alebo jej časti (prvý výrok) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (druhý výrok). Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90,74 % (tretí výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že podanou žalobou si pôvodne právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a. s.) uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 762,69 Eur s príslušenstvom titulom nesplnenia záväzku zo zmluvy o úvere označenej ako dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28. 12. 2012. Konštatoval, že uznesením zo dňa 16. 08. 2017 pripustil na podklade postúpenia žalovanej pohľadávky zmenu strany sporu tak, že na miesto pôvodného žalobcu vstúpila do konania spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s. ako aktuálny žalobca.

3. Po právnej stránke vec posúdil podľa ust. § 52 ods. 1, 3 a 4, § 566 ods. 2 a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) a h), § 9 ods. 2 písm. j), k) a § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy 28. 12. 2012 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“, resp. „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a ust. § 3 ods. 1 a § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Na základe zrealizovaného dokazovania skonštatoval, že v prípade právnym predchodcom žalobcu a žalovanou uzavretej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX

ide o tzv. typovú (formulárovú) zmluvu zakladajúcu spotrebiteľský právny vzťah, in concreto zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovanej bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 800,- Eur, žalovaná sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky v dohodnutých splátkach vrátiť a zaplatiť dohodnuté úroky. Túto povinnosť ale porušila, poskytnutý spotrebiteľský úver v súlade so zmluvou nesplácala a tak banka pristúpila dňa 09. 05. 2014 k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru (a k výzve žalovanej na úhradu dlhu v sume 1.114,04 Eur). Poukázal na to, že zákon č. XXX/XXXX Z. z. stanovuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, medzi ktoré zmysle § 9 ods. 2 písm. j) patrí aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy a účelom zavedenia tejto náležitosti bolo docieľiť, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný o celkovej sume, ktorú musí na základe spotrebiteľského úveru veriteľovi zaplatiť a tak posúdiť výhodnosť takéhoto úveru, čo mu umožňuje urobiť najvýhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Po posúdení obsahových náležitostí uzavretej zmluvy dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ale len všeobecnú informáciu o spôsobe jej výpočtu (súčet výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom). Rovnako neobsahuje ani náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., pretože zo zmluvy nevyplývajú údaje o výške splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom. V zmluve je uvedená len výška mesačnej splátky v sume 34,- Eur bez bližšej špecifikácie toho, čo pripadá na istinu, úroky a iné poplatky. V dôsledku týchto nedostatkov považoval žalovanej poskytnutý úver v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná je preto povinná zaplatiť žalobcovi ako právnenému nástupcovi Poštovej banky, a. s. len sumu vypočítanú ako rozdiel výšky poskytnutého úveru (t.j. 800,- Eur) a sumy uskutočnených úhrad (68,- Eur), čo predstavuje sumu 732,- Eur. Vo zvyšnej časti predstavujúcej žalované úroky a poplatky žalobu zamietol. Žalovaná sa potom dostala do omeškania so zaplatením svojho dlhu a tak jej súčasne vznikla aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v zákonom stanovenej výške predstavujúcej hodnotu 5,25 % ročne z dlžnej sumy 732,- Eur od 25. 04. 2017 do zaplatenia, teda odo dňa a vo výške ako boli uplatnené v žalobe. Prihliadajúc následne na pomery žalovanej súd vyhovel jej žiadosti a umožnil jej dlžnú sumu splácať v splátkach po 40,- Eur mesačne splatných do 25. dňa kalendárneho mesiaca (počnúc prvou splátkou splatnou v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, a to pod hrozbou splatnosti celého dlhu v prípade omeškania čo i len časti niektorej splátky.

4. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd aplikujúc ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a určiac celkový úspech žalobcu vo veci na úrovni 90,74 % (95,37 % ako úspech žalobcu mínus 4,63 % ako úspech žalovanej) mu v takomto rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej (s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník).

5. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca napádajúc jeho zamietajúci (druhý) výrok. Žiadal rozsudok v tejto časti zmeniť a vyhovieť žalobe v celom rozsahu, alternatívne navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Po procesnej stránke v odvolaní namietal nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozsudku. Podľa neho súd prvej inštancie nedostatočným odôvodnením rozhodnutia porušil jeho právo vychádzajúce na spravodlivý proces. V tej súvislosti označil viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Českej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúce sa otázky odôvodňovania súdnych rozhodnutí (rozhodnutia menované v čl. IV odvolania). Po vecnej stránke namietal, že celkovú čiastku úveru tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov s ním spojených, o čom bola žalovaná oboznámená v zmluve a samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, lebo celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná banálnym matematickým prepočtom. Odkazujúc napokon na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 ako aj na konkrétne označené rozhodnutia odvolacích súdov argumentoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí obsahovať popisanie štruktúry splátky z hľadiska toho, aká časť pripadá na istinu, úroky, resp. poplatky.

7. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

8. V dôsledku odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom (druhom) výroku a v závislom (treťom) výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

9. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie je vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (a tiež vo výroku o trovách konania) vecne správne a vychádza z náležite prevedeného dokazovania. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré si osvojuje s výnimkou (nesprávneho) záveru okresného súdu o tom, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalovanej poskytnutého úveru bola spôsobená aj absenciou náležitosti uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovanej ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Inak je ale záver prijatý prvoinštančným súdom správny, t. j. dôvodne považoval žalovanej poskytnutý úver za bezúročný a bezpoplatkový ak v zmluve absentovala náležitosť vyžadovaná ust. § 9 ods. 2 písm. j) cit. zákona (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

10. V prvom rade odvolací súd konštatuje, že k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces z hľadiska parametrov odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nedošlo.

11. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Citované ustanovenie je procesnou garanciou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na spravodlivé súdne konanie totiž v sebe zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, lebo len dodržaním tohto čiastkového oprávnenia môže byť v konečnom dôsledku naplnené právo na spravodlivý súdny proces ako celok. Za rozhodnutie napĺňajúce toto právo možno pokladať potom iba súdne rozhodnutie obsahovo zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

13. K otázke odôvodňovania súdnych rozhodnutí (tak vo vzťahu k predtým účinnému ustanoveniu § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré do 01. 07. 2016 upravovalo náležitosti odôvodnenia rozsudku, ak aj k teraz platnému ust. § 220 ods. 2 CSP) existuje rozsiahla judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá v konečnom dôsledku nadväzuje na východiská definované Európskym súdom pre ľudské práva v rozhodnutiach týkajúcich sa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jej spoločným menovateľom je v zásade jednoduchá téza: strana sporu (resp. účastník) má v rámci práva na spravodlivý súdny proces právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatneným právom a obranou proti takému uplatneniu (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 170/2005, rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 119/03, rozhodnutie ESLP vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 01. 1999, prípadne Ruiz Torija proti Španielsku z 09. 12. 1994, atď.).

14. Rozhodnutie súdu musí teda obsahovať dostatočné a presvedčivé dôvody, na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa pritom môže meniť v závislosti od povahy vecí, lebo je len logické, že každá vec (spor) sa vyznačuje individuálnymi okolnosťami a tomu sa musí prispôbiť aj odôvodnenie rozsudku. Odvolací súd zastáva názor, že právu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia zodpovedá také rozhodnutie súdu, ktoré snáď i na menšom priestore, ale práve o to koncentrovanejšie ponúka v odôvodnení vysvetlenie všetkých relevantných argumentov strán a úvah súdu, ktoré viedli k určitému záveru majúcemu odraz vo výroku (výrokoch) rozhodnutia. Podľa odvolacieho súdu totiž nie kvantita odôvodnenia, jeho rozsah („počet strán“) ale jeho kvalita (teda obsahová stránka) je

rozhodujúcim ukazovateľom pre posúdenie, či súdne rozhodnutie „jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany“.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené princípy súd prvej inštancie rešpektoval, a preto jeho rozhodnutie nemožno označiť za porušujúce právo žalobcu na spravodlivý proces. Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje dostatok dôvodov, ktoré jasne, presvedčivo a bez vnútorných rozporov predstavujú vysvetlenie súdom prijatého záveru o absencii zákonom vyžadovaných náležitostí uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých neuvedenie spôsobuje zákonný následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

16. Odôvodnenie rozsudku teda spĺňa podmienky vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP, lebo obsahuje uvedenie čoho sa žalobca domáhal a na základe akých tvrdení a dôkazov, uvádza reakciu žalovanej, ďalej obsahuje podstatné zistenia, preukázané skutočnosti a dôkazy, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie a napokon aj právne posúdenie vrátane citácie použitých zákonných ustanovení. Odôvodnenie príliehavo a správne reaguje na vo veci existujúcu procesnú situáciu (t. j. je adekvátne okolnostiam prípadu, na ktoré reaguje). Celkovo z obsahového hľadiska a aj z hľadiska presvedčivosti niet napadnutému rozsudku čo konkrétne vytknúť a odvolací súd zdôrazňuje, že tak nerobí ani žalobca v podanom odvolaní, v ktorom len obsiahlo a všeobecne cituje výňatky rôznych súdnych rozhodnutí bez toho, že by konkrétne uviedol, ku ktorej rozhodujúcej skutočnosti, či podstatnému argumentu súd prvej inštancie nezaujal stanovisko.

17. Pokiaľ ide o hmotnoprávne posúdenie žalovaného nároku, okresný súd posúdil správne charakter uzavretej zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. (a ani žalobca netvrdí iné) a správne uviedol, že v zmluve absentuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) cit. zákona (t. j. celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť). Nesprávne len uzavrel, že pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru chýba v zmluve náležitosť určená ust. § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona. V tomto ohľade bola odvolacia námietka žalobcu opodstatnená, nemalo to ale žiaden vplyv na inak správne rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žaloby vo zvyšku (a o priznaní náhrady trov konania)

18. Ako správne poukázal žalobca, v rozhodnutí Súdny dvor EÚ vo veci C-42/2015 uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí obsahovať vo forme amortizačnej tabuľky, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny, čo reflektovala následne aj vnútroštátna judikatúra (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 02. 2018) a pod vplyvom toho legislatíva, kedy s účinnosťou od 01. 05. 2018 zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9 ods. 2 písm. i) vyžaduje, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola uvedená výška, počet a frekvencia splátok. Teda to, že zmluva neurčovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nespôsobilo podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

19. Čo však už uvedený následok spôsobilo bolo to, že zmluva skutočne neobsahuje celkovú sumu, ktorú mala žalovaná ako spotrebiteľka zaplatiť (ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 28. 12. 2012) a táto podľa odvolacieho súdu nie je vôbec vyvoditeľná z ostatných parametrov úveru obsiahnutých v zmluve, ako to tvrdil žalobca v odvolaní. Podľa neho stačilo sčítať výšku úveru a nákladov s ním spojených a tak dospieť k celkovej čiastke, ktorú mala žalovaná zaplatiť. Hoci odvolací súd súhlasí s okresným súdom, že táto hodnota mala byť jasne vyjadrená v zmluve (a spotrebiteľ tým informovaný o celkovej sume, ktorú bude musieť zaplatiť, lebo ad absurdum inak by si v podstate spotrebiteľ mohol vypočítavať aj sám niektoré iné úverové parametre ako napr. RPMN), odvolací súd skúsil túto matematickú operáciu realizovať a dospel k výsledku, podľa ktorého ani tento jednoduchý prepočet nesedí s ostatnými v zmluve uvedenými údajmi. Je pravdou, že podľa ust. § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. sa celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

20. V danom prípade predstavovala výška úveru sumu 800,- Eur, celkové náklady podľa zmluvy dosahovali sumu 419,77 Eur, čo je spolu 1.219,77 Eur, v porovnaní s tým však úver mal byť splatený v mesačných splátkach v počte 36 a s výškou 34,- Eur, čo zasa predstavuje sumu 1.224,- Eur. Celková čiastka úveru tu tak vôbec nesedí s tým, koľko mala žalovaná v splátkach celkovo zaplatiť (hoci sa jedná o pomerne malý rozdiel) a preto odvolací súd nemôže dať za pravdu žalobcovi, že žalovaná si problematický parameter mala vypočítavať sama. Ak tento bol určiteľný jednoduchým prepočtom, tak tento prepočet mal so správnym výsledkom viesť do zmluvy dodávateľ ako poskytovateľ úveru, ktorý

evidentne zmluvu tvoril. Ak tak neurobil, tak je dôvodným vyvodenie sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, lebo spotrebiteľ nemá správnu (resp. žiadnu) informáciu o rozsahu svojho záväzku z úverovej zmluvy, hoci zákon dodávateľovi povinnosť informovať o tom spotrebiteľa ukladá.

21. Správne preto okresný súd priznal žalobcovi ako postupníkovi len rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru 800,- Eur a úhradami žalovanej, čo nesporne v danom prípade bola len suma 732,- Eur (vzhlľadom na doterajšie platby žalovanej v sume 68,- Eur) s príslušnými úrokmi z omeškania. Odvolací súd tak nezistiac dôvod na žalobcom požadovanú čiastočnú zmenu, či zrušenie rozhodnutia okresného súdu potvrdil (vrátane výroku o trovách konania, ktorý žalobca ani nespochybnil konkrétnymi odvolacími dôvodmi) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny rozsudok v odvolaní napadnutom (druhom) výroku, ktorým prvoinštančný súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol.

22. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalovaná, zásadne by teda mala nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalovanej v odvolacom konaní nejaké účelne vynaložené trovy vznikli (k odvolaniu žalobcu sa nevyjadřila, bola nečinná), odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).